

ANALYTICKÁ POZNÁMKA

«Alternativní historie»: intelektuální masturbace, masová psychóza, politická technologie...

1. Subkultura «alternativní historie»

Současnost se mnohým jeví jako nezaslouženě škodlivá ve vztahu k nim, ale pokud je současnost důsledkem minulosti, pak i minulost v té podobě, v jaké měla místo ve skutečnosti, není přijatelná zdaleka ne pro všechny a ne ve všech jejích aspektech. Nu a psychika lidí reaguje na tuto nespokojenost s minulostí i současností.

Pokud se lidé nezamyslí nad svým spolužitím s ostatními svými současníky a s lidstvem jako celkem, mohou psychicky odejít «žít» do vymyšlených světů (umělecké dědictví Toolkiena, «Letopisy Narnie», «Xena princezna bojovnice», «Barbar Conan», «Hra o trůny» a t.d.), ze kterých se vrací do reality tohoto světa pouze proto, aby se najedli a obstarali životní potřeby svého smrtelného těla.

Pokud však vědomí spolužití člověka s ostatním společenstvím, se svým národem a lidstvem existuje, pak do smyšlených světů psychicky člověk neodchází. Nu, a pokud následky minulosti – jsou nepřijatelné v současnosti, pak nás nepřijatelnost současnosti staví před otázku, jaká by mohla být «alternativní historie», ve které by nebyly hanebné či fatální tragické události, kolektivně působící na život v naší současné realitě. Pak lidé začnou snít na téma své historie. Toto je charakteristické pro všechny kultury i subkultury, ve kterých zájmy jejích reprezentantů nesměřují k tomu, aby uspokojovaly pomocí současných úspěchů civilizace jejich fyziologické potřeby.

Američané mají díla na téma, co by bylo, kdyby nezavraždili A. Lincolna; co by bylo, kdyby v občanské válce zvítězili jižané a tak podobně. Britská zrada konvoje PQ-17 W. Churchillem byla «uhlazena» v románu A. Maklina «Lod' jeho veličenstva „Ulysses“» (originální název «HMS Ulysses», r.1955.) smyšleným hrdinstvím posádky tohoto vymyšleného křižníku. Pokud by se neobávali světového veřejného mínění, Němci by také napsali, jaký by byl báječný svět, kdyby třetí říše zvítězila ve druhé světové válce 20. století, nebo pokud by Hitler byl natolik prozíravý, že by nedovolil zavléci říši do pro něj předem prohrané světové války dříve, než by uskutečnil vědecko-technickou revoluci a dosáhl kvalitativní vojensko-technické převahy nad odpůrci německého rasismu a nacionálního socialismu, která by zaručila «vítězství nadřazené rasy nad regionálními civilizacemi podlidí»¹.

Rozpad SSSR a následující zmatky se staly stimulem k tomu, aby se subkultura «alternativní historie» rozvinula i v Rusku. Existují www stránky, kde psychicky závislí léta praktikují vymyšlení zbraní, s jejichž pomocí by Rusko mohlo zvítězit v minulých válkách: krymské, rusko-japonské, první světové válce XX. století, mohlo by zabránit katastrofě léta roku 1941 a tak podobně. Píší své verze historie, která se nikdy nestala a ve kterých reálné osobnosti dělají (proč tak najednou?) to, co v reálné historii nejen že nedělali, ale ani nezamýšleli udělat: tak v jedné z verzí v první světové válce 20. století jsou Rusko a Německo spojenci a v bitvě u Jutska² Baltská flotila Ruska v součinnosti s flotilou otevřeného moře Německa rozdrtila britskou Velkou flotilu, přinášejíc k její porážce rozhodující vklad bez ohledu na své směšné (ve srovnání s německou a britskou) nepočetné i vojensko-technicky nesrovnatelné projekty dreadnoughtů typu «Petropavlovsk» a «Izmail».

Pokud se však ve společnosti vytvořila taková sociální skupina, začínají pro ni pracovat i profesionálové ze světa umění: literatury, kinematografie. V důsledku toho vznikají díla, pro která je charakteristické následující:

Použijí se současné postavy a přenáší se na desítky, ne-li stovky let zpět, aby na nebezpečné křížovatce historie nějaká historii neznámá osoba vybrala či napověděla reálně žijícím politikům «správný směr», což by jim v budoucnosti umožnilo se vyhnout těm chybám, které (podle mínění

autora) uskutečnili ti či jiní reální státní činitelé v minulosti. Takovými byli carevna Sofie Alexejevna v knize Galiny Gončarovové «Jsem Sofie» http://samlib.ru/g/goncharowa_g_d/1azesmxsofxja.shtml nebo Stalin v knize Andreje Kolganova «Mlýnské kameny historie», nebo Nikita Chruščov v knize Sergeje Simonova «Barva velmoci - rudá» (část první: «Trampolína pro skokana» http://samlib.ru/s/simonow_s/tramplin.shtml a druhá část — «Místo na slunci» http://samlib.ru/s/simonow_s/mesto.shtml).

V jiné variantě se reálným osobnostem minulých epoch připisují skutky, které neuskutečnily a na tomto smyšleném základě se již v současnosti objevují následovníci a pokračovatelé ve skutečnosti reálně neexistujících tajných záležitostech. Příkladem této varianty jsou knihy: Igor Bílý. Spiknutí Satana. Zpověď kontrarozvědčíka (M.: BARS. 2005. — str.264), a také jeho «Poznámky kontrarozvědčíka», «Syn Boží»³.

Kinematografie také nezůstává pozadu: «Jsme z budoucnosti» (r.2008), «Jsme z budoucnosti 2» (r.2010), «Špion» (r.2012, podle románu B.Akunina «Špionážní román»).

Čím se toto vše liší od uměleckých děl, založených na historických tématech a vytvořených v minulé epoše? — právě tím, že autoři uměleckých děl umísťovali své hrdiny-osobnosti do reálného kontextu historické epochy v té podobě, v jaké jim tato realita byla známa. Kníže Bagration ve «Vojně a míru» L.N.Tolstého umírá po Borodinu stejně jako v reálné historii a M.I.Kutuzov odevzdává Moskvu francouzům a nenechá se na pevnosti Sadového kola rozdrtit v pro Napoleona rozhodující bitvě; v «Sevastopolském strádání» S.N.Sergejeva-Cenského je historický kontext reálný a nejsou žádné alternativy typu: Menšikov souhlasil s návrhy Kornilova, Kornilov vyvedl flotilu na moře, napadl anglicko-francouzskou flotilu v pro něj nejnevhodnějším okamžiku a nehledě na číselnou převahu nepřátel a existenci jejich parních řadových lodí, potopil anglicko-francouzskou flotilu i s výsadkovým kontingentem zázračným způsobem, následkem čehož byla krymská válka ukončena dříve, než začala; v «Port-Arthuru» A.N.Stěpanova se také příběh odehrává v kontextu reálně proběhnuvších událostí; v «Živých a mrtvých» K.M.Simonova také nejsou žádné odchylky, měnící průběh historie.

Proč společnost potřebuje umělecká díla na historická témata, když existuje historická věda a mnozí historici (například E.Tarle) mají dobrý literární styl? — odpověď na tuto otázku spočívá v tom, že z učebnic historie, z traktátů na to či jiné téma od historiků-profesionálů lze nalézt pouze podle té či oné koncepce historické minulosti více či méně důvěryhodnou a vyfiltrovanou faktologii odpovídající epochy. Historická věda v jejím historicky vytvořeném pohledu ale neobsahuje problematiku psychologie osobností a skupin a to navzdory tomu, že základem z vnějšku patrných činností lidí a kolektivů je psychika těchto lidí a kolektivů. Proto hlavní hnací síla historického procesu – psychodynamika společností, v jejímž základě je obsaženo statistické rozdělení obyvatelstva podle té či oné nomenklatury psychotypů – není obsažena v pracích vědců-historiků. Proto umělecké ztvárnění a vzpomínky současníků a účastníků dění⁴ dávají tu či jinou více či méně adekvátní výpověď o duchu epochy — o psychologii, o charakterech lidí, žijících v té epoše a tvořících historii jak promyšleně-cílevědomě, tak i bezmyšlenkovitě, t.j. bez zamyšlení se nad následky své činnosti nebo nečinnosti. Jiná otázka je, nakolik přesně autoři vzpomínek a uměleckých děl dokázali sami pochopit ducha epochy a předat tohoto ducha čtenářům a divákům jejich děl.

Právě proto, že umělecká díla na historická témata a vzpomínky současníků a účastníků děje dávají představu o psychologii – o duchu epochy a v návaznosti na to i o psychodynamice společnosti — lidé je potřebují, i když v těch či jiných aspektech faktologie mohou být historicky nedůvěryhodné (ale tímto z nejrůznějších příčin chybují i mnohá díla vědců-historiků). Proto mnohé otázky historie, nesrozumitelné z děl historiků, ignorujících problematiku sociální psychologie a průběh historického procesu pod vlivem psychodynamiky společenství, se stávají srozumitelnými z uměleckých děl a vzpomínek.

Proto je otázka, jaký vztah máme mít k subkultuře «alternativní historie», v tyto dny politicky aktuální. Nebudeme-li jí věnovat pozornost, můžeme se stát obětí politicky aktivní psychózy na základě «alternativní historie», jak to proběhlo na Ukrajině: vymyšlená historie národa «Velikých Ukřů», zavedená do psychiky postsovětských pokolení obyvatelstva Ukrajiny jako důvěryhodná minulost⁵ vytvořila zcela reálnou sociální katastrofu, která bude trvat až do té doby, než psychodynamika «nacionální svědomitosti» nevyčerpá svůj energetický potenciál... A až teprve poté

to, co zůstane z Ukrajiny, bude postaveno před otázky: jak se to vše mohlo stát? jakou budoucnost máme budovat a jak?

Ale tragédií Ukrajiny není intelektuální masturbace všudypřítomných stránek «alternativní historie», ale výsledek politicko-technologické aplikace sociální psychózy, vytvořené politickými technologiemi na základě nespokojenosti se současností i historickou minulostí. Základem těchto politických technologií je psychologům dobře známý mechanismus vytěsnění: v daném případě se z psychiky vytěsňuje reálná historická minulost, která je zaměňována nepodloženými smyšlenkami «historiků-alternativců».

2. Skutečná historická minulost, historická věda a její koncepce historie, «alternativní historie»: vztahy s budoucností

Obecně litovat porážky a sociální katastrofy, ke kterým došlo v minulosti a snít na téma, jak se jich bylo možné vyvarovat, — to je přirozené pro děti v jejich mladistvém věku, zajímaví se o historii. Dospělí se však musí oprostit od fantazií tohoto druhu, protože musí chápat, že podřízenost jim hrozí velkými — «dlouhohrajícími» katastrofami. Proto, abychom byli oproštěni od vlivu «historiků-alternativců» na naši budoucnost, je nezbytné chápat, jak je skutečná historie spojena s nejrůznějšími představami o ní.

Historie, skutečně mající místo ve své úplnosti i podrobnostech — to je souhrn biografii v jejich všech detailech bez výjimky všech lidí, kteří kdykoliv žili na Zemi.

V souladu s tím jsou nevyhnutelné rozdíly v poznávání historie na základě náboženského a ateistického chápání světa.

V náboženském chápání světa je historie v plném smyslu toho slova známa jen Bohu.	V ateistickém chápání světa není historie v plném smyslu toho slova známa nikomu.
V souladu s tím je při libovolném způsobu chápání světa koncepce historie minulosti, vytvořené historickou vědou vždy — ten či jiný výběr událostí ze skutečné historie v její plnosti i detailech, který provází určité množství chyb i vědomého falšování jak při pohledu na důvěryhodnost samotných faktů, uváděných k vytvoření odpovídající koncepce historie minulosti ⁶ , tak i při pohledu na stanovení jejich příčinně-následných vztahů.	
V náboženském světonázoru je Bůh nejen tvůrcem Vesmíru a lidstva, ale také hierarchicky nejvyšší správce života Vesmíru i lidstva at.d. Jeho vůli jsou tak či onak podřízeny všechny procesy samosprávy ve Vesmíru, včetně probíhající politiky všech epoch, které odcházejíce do minulosti se stávají historií. Otázkou zůstává to, jaké konkrétní životní procesy se skrývají za slovy «tak či onak podřízeny» v předchozí větě.	V ateistickém světonázoru Bůh neexistuje a proto řízení průběhu globálního historického procesu je nesmysl, a řízení, reálně mající místo v historii se omezuje na státní moc v hranicích jurisdikce států a v jejich rozšiřování, odrážející se ve vnější politice každého z nich, a také v politice vytváření svazů a bloků různých států.
V souladu s tím v náboženském světovém názoru není etika lokalizována v hranicích lidské společnosti a některé morálně stanovené etické principy jsou vyjádřeny v Božím vlivu na průběh politiky, která se stává součástí historie. V činnosti právě všech lidí, včetně politiků minulosti i současnosti, se vyjadřuje jejich morálně stanovená svoboda volby záměrů a činností k jejich uvedení do života. Následkem toho politika běží dvěma proudy: v aspektu shovívavosti Boží lidem mýlit se a v aspektu vytváření lidmi milosti Boží.	V ateistickém světovém názoru je etika lokalizovaná v hranicích lidstva a je libovolně variabilní, což se projevuje kulturní odlišností národů a regionálních civilizací. V konkurenci kultur, jak ukazuje historie, přežívají silnější a proto je životaschopná ta etika, která generuje sílu (ve velmi obecném významu termínu «síla»), způsobila překonat odpor geopolitických konkurentů.

Vnitřní prediktor SSSR

<p>Bůh nevymýcuje spravedlivost, v souladu s tím nespravedlivým, v perspektivě realizace jimi vybrané politické linie úspěchy buď vůbec nesvíti, nebo je budou provázet vedlejší účinky, které úspěchy znehodnotí: příklad prvního — krach třetí říše, příklad druhého — krach Britského impéria, uskutečněný jako důsledek jím organizované druhé světové války. Historie potvrzuje princip: «Ne v síle je Bůh, ale v Pravdě».</p>	<p>Historie ale zná případy, kdy evidentně «silným» se jaksi bez příčiny nevedlo, ale to je v ateistickém světonázoru výsledek hry slepé náhody, a ne důsledek jakýchkoliv mravně-etických defektů, vlastních nositelům zřejmě převahy v «síle».</p>
<p>V náboženském světovém názoru je jedním z aspektů činnosti historické vědy a politologie — toto lidské poznání Bohem předurčených cílů rozvoje lidstva a eticky přípustných cest k jejich dosažení. Všechna známá a potenciálně vyjevitelná fakta historie — musí být osmyslena právě v aspektu toho, jaká mravnost a etika je podporována Shora, a kdo se ukázali být neživotaschopní a umírali v důsledku Božího dopuštění.</p>	<p>V ateistickém světonázoru je úkolem historické vědy poznat více faktů, vytvářet falsifikáty faktů s cílem pozvednout do statusu spravedlivosti «sílu» zákazníků toho či jiného historického mýtu — koncepce historie minulosti: «Naše síla bude zákonem pravdy, protože nenásilí je bezvýsledné» (Šalamounova moudrost, kap. 2:11).</p>

Protože hybnou silou historie je psychodynamika kulturně originálních společenství a její algoritmika a vztahy s Boží Všemohoucností jsou podmíněny mravností lidí, pak by historická minulost vsutku mohla být jiná, pokud by v minulosti byla jiná mravnost a jiné statistické uspořádání společnosti podle nomenklatury psychotypů.

V souladu s tím to či jiné «podmíněné nasměrování historie» mohlo být realizováno (tedy uskutečnily by se jiné objektivně existující možnosti průběhu historického procesu), pokud by se v minulých pokoleních lidé zamýšleli nad cíly Božího Úmyslu a o souladu svých mravů, směřování a etiky s těmito cíli a přidali by vůli k tomu, aby odstranili nesoulady: «Od této doby Království Boží zvěstuje se a každý do něj úsilím vchází.» (Lukáš, 16:16); «Bůh nemění to, co se děje s lidmi, pokud sami lidé nezmění své úmysly.» (Korán, 13:11); «Zákonitost historických jevů je zpětně úměrná jejich oduševnělosti»⁷ (V.O.Ključevskij).

Nositelé subkultur «alternativní historie» nechápou jednu prostou historicko-politickou zákonitost. Konkrétně, proto, aby Rusko vyhrálo v rusko-japonské válce, minimálně padesát let před touto válkou by se v Rusku musely stát vládnoucími jiná mravnost a etika — bližší ke správnosti než ty, které se reálně vytvořily v historické minulosti v epoše kultu sedlácko-panské etiky nevolnictví. V tomto případě by psychodynamika společnosti Ruska vytvořila jinou politiku, jiné ozbrojené síly co do organizace i technické vybavenosti a v případě napadení Japonska při těch mravech a etice, které byly vlastní Japonskému impériu v té epoše, by Japonsko bylo rozdrčeno, nebo by k válce vůbec nedošlo.

Ale zastánci «alternativní historie»⁸ ignorují tuto zákonitost, přenáší svůj démonismus, vyzbrojený přesnými znalostmi a iluzemi naší epochy, do událostního kontextu minulých epoch a vítězí v bitvách a válkách, které v historické skutečnosti nemohly dopadnout jinak v důsledku objektivnosti psychodynamiky, vytvořené na jejich počátku minulými pokoleními, jakož i k nelhostejnosti Boha k tomu, co a jak probíhá na Zemi. Zatímco se oni zabývají tou intelektuální masturbací, kdosi jiný formuje psychodynamiku společnosti (její algoritmiku a informační naplnění) a tím programuje budoucnost. Nu a přívrženci intelektuální masturbace ve formách subkultury «alternativní historie» mají šanci stát se oběťmi této psychodynamiky, jak to proběhlo na Ukrajině, jestli se nevzpamatují a nezačnou se věnovat poznání příčinně-následných vazeb (v tom i vněsociálních — náboženských a noosférických — mravně-etických), které probíhaly v reálné historické minulosti.

¹ Tuto misi si osvojili následovníci banderovců našich dní. V Rusku se pokoušeli tuto verzi «alternativní historie» prosazovat ještě v letech perestrojky, ale nesetkala se s žádnou politicko-technologicky významnou podporou ve společnosti.

² V reálné historii bitva u Jutska proběhla 31. května – 1. června r. 1916. Navzdory téměř dvojnásobné početní převaze v silách u Angličanů, Němci potopili téměř dvojnásobné množství tonáže, než dokázali potopit Angličané, proto se Němci považují za vítěze. Němci ale nedokázali rozdrtit Velkou flotilu a vybojovat námořní převahu, následkem čehož se Angličané také považují za vítěze této bitvy.

³ Viz analytickou poznámku VP SSSR «Operace CIA «Bílý hřebec» — druhý díl hollywoodského filmu «Hon na ponorku Rudý Říjen?»» (r.2013).

⁴ Viz například vzpomínky na rusko-japonskou válku: V.V.Veršajev «V japonské válce». V.I.Semjonov «Odplata». Memoáry sovětské éry prohrávají s memoáry předchozích epoch proto, že prošly zjevnou i skrytou cenzurou, zaměřenou na zakrytí nevhodných událostí a skutečností, které se v minulosti staly.

⁵ Pouze jeden příklad: historicky je doloženo, že v ruském jazyce «gorod» — je «město»; v ukrajinštině «gorod» — je «místo». Na teritoriu Ukrajiny je Užgorod, Mirgorod, Novomirgorod, Novgorod, Novgorod-Volyňský, ale není tam Už-místo, Mir-místo, ani Novomir-místo, ani Novo-místo Volyňské, ani žádné jiné strukturně-analogické názvy. To ale není výsledek imperiální politiky násilné rusifikace «Velikých Ukrů», ale reálně historické následování Ukrajinou názvů měst, daných v minulosti v jazyce tam žijícího osídlení — v ruském jazyce té epochy a ne v jakémsi «staroukrajinském», ze kterého se pak jakoby vydělil ruský jazyk. Tedy v toponymice (názvosloví) Ukrajiny se zachovaly stopy derusifikace obyvatelstva, probíhající po dobu několika staletí.

⁶ Otázka o životaschopnosti koncepcí historické minulosti je v materiálech Koncepce společenské bezpečnosti rozpracována v pracích «Mrtvá voda», «Prozřetelnost není algebra...», «Základy sociologie».

⁷ Tedy opakovatelnost ve stejných podmínkách (situacích) námětů průběhu historie je určena neměnicí se duchovností (algoritmikou psychodynamiky) společnosti.

⁸ «Alternativní historie» ve smyslu rozvinutí metodologie historické vědy a očištění historie (jako nauky o minulosti) od chyb a vědomých lží — to je jiný směr společenské činnosti a jiné téma.